

Korte toespraak van de Voorzitter van de Eerste Kamer der Staten-Generaal, de heer P.R.H.M. (René) Van der Linden, ter gelegenheid van de herdenking van de slachtoffers van de vliegcrash in Libië op 12 mei 2010, uitgesproken bij aanvang van de plenaire vergadering van de Kamer op 18 mei.

Dagelijks stappen miljoenen mensen in een vliegtuig, op vakantie, op zakenreis of anderszins. Geliefden nemen afscheid bij het vertrek en zien uit naar de terugkeer op het geplande tijdstip. Afgelopen week hebben we ervaren dat wat zo vanzelfsprekend is, plotseling in een nachtmerrie kan eindigen en het afscheid bij het vertrek opeens een definitief afscheid is.

Nog geen maand geleden herdachten wij hier de slachtoffers van het vliegtuigongeluk bij Smolensk. Andermaal deed zich een afschuwelijke vliegcrash voor. In de vroege ochtend van 12 mei verongelukte nabij de luchthaven van Tripoli een passagiersvliegtuig van de Libische maatschappij Afriqiyah Airways. Daarbij kwamen 103 inzittenden om het leven, onder wie 70 landgenoten.

Bij aanvang van deze vergadering willen wij stilstaan bij het immense leed dat als gevolg van deze ramp is aangericht. Deze ramp vervult onze gehele samenleving met schrik en afschuw. In een aantal gemeenten in ons land zijn gezinnen weggeslagen en betreuren families het verlies van een of meer geliefden. Zij laten een leeg huis of een lege plek vol herinneringen achter.

Op een moment dat de naast betrokkenen nog een pijnlijke weg hebben te gaan van confrontatie met de vreselijke feiten, past ons terughoudendheid en respect. Wij kunnen hier en nu slechts uiting geven aan onze piëteit voor zo vele medeburgers – jong en oud – wier levens zo abrupt werden afgebroken, en onze gevoelens van medeleven met de nabestaanden.

Te midden van het onvoorstelbaar verlies van zo velen was er ook het nieuws van één overlevende. Een jongen van negen jaar oud, die op miraculeuze wijze de vliegcrash heeft overleefd. De grote aandacht voor zijn lot en de vreugde over zijn lichamelijk herstel staan in contrast tot de smart van vele nabestaanden die moeten berusten in het onvoorstelbare. Tegelijk wijst de publieke aandacht voor het lot van deze ene jongen ook op de natuurlijke neiging in onze samenleving om ergens hoop uit te putten. We klampen ons vast aan die ene uitzondering op het noodlot, als een lichtpunt in de duisternis.

Onze gedachten zijn bij de naaste familie, vrienden en bekenden van de slachtoffers. Namens de Eerste Kamer wens ik hen veel sterkte in deze zwaar beproefde tijd. Mogen warmte en zorg die zij in eigen kring ervaren, en de vele blijken van medeleven die zij uit alle delen van onze samenleving ontvangen, hun verdriet enigszins dragelijk maken en tot steun zijn bij het aanvaarden en verwerken van dit grote verlies. Mogen zij kracht putten uit het gegeven dat zoveel medemensen aan hen denken, in gebed of anderszins.
